

Babička nebyla moc nadšená, když si prohlédla svůj nový byt.

„To je prostě hrozné!“ řekla.

„Ty zdi jsou tak hladké a bílé.

A podívej se na ta okna! Jsou strašně veliká!“ Pak ztichla.

„Jedu zpátky domů!“ řekla a chtěla odejít.

Najednou vykřikla. Její kocour Robert vyskočil z okna.

„Neboj se,“ řekl jsem. „On skočil jen na balkón. Podívej.“

Babička Gunn běžela rychle na balkón. Ale jak tam doběhla, kocour už ji nezajímal. Balkón byl tak obrovský a navíc z něj bylo vidět daleko na hory a také na kousek moře. Babička se přikrčila tak, aby neviděla střechy, jen hory a nebe. Nakonec se rozhodla zůstat.

Když jsem jí však druhý den přišel pomoci s vybalováním, stále vypadala nešťastně.

„Mrzí tě, že tvoje zvířátka jsou tak daleko?“ zeptal jsem se.

„Chybějí mi,“ povzdechla si.

„Tak proč nedojedeš zpátky a nevezmeš je sem?“ zeptal jsem se.

Babička Gunn na mě mrkla a legračně se ušklíbla.

Když jsem ji šel další den navštívit, nikdo nebyl doma. Babička odjela autobusem zpátky na venkov.

Tu noc mě probudilo kdákání, které se ozývalo ze schodů. Co by to mohlo být? No samozřejmě! Slepice! Určitě se bály jet výtahem.

Další den ráno jsem babičce Gunn pomohl nakrmit slepice.